

nadomestnikov. Gospodarili v njej pa so doberli-
vaški nemčurji in njihov glavar Samitz. Slovenci
smo se tolikega strahovanja naveličali in skušali
l. 1873. nemčurski jarem otresti. Zmagali smo
v 2. in 3. razredu ter smo hotli v 1. prodreti z
vilim g. Pogančem v Miklautzbof-u. Ali ni se nam
posrečilo in zatorej smo g. Hobelna po domače
Ravnjaka pri št. Vidu prosili, da je županstvo
prevzel. Nerad je se lotil županovanja grozno
velike srenje in je še na svojo nesrečo in škodo
najel nekega zaduženega jurista in liberalnega
Mladoslovenca za srenjskega pisarja, katerega je
naposled sodnija prejela in zaprla. Novi župan
je moral poprejšnjega zarad 2113 fl. tožiti in je
nekemu advokatu v Celovcu naprej plačal 200 fl.
Ali ta je zahteval še 400 fl., in ker mu jih župan
ni dal, je vsa pisma poslal nazaj malo pred po-
stavljenim dnevom. V tej sili hiti Ravnjak k advo-
katu v Velikovec. Ta vložil prošnjo za prelo-
žitev tožbe. Ali sodnija je prošnjo odbila in srenja
je 2113 fl. zgubila in vse tožne stroške. To je
župana silno žalostilo; začel je bolehati tako, da
je umrl. Ravno na svečnico smo ga pokopali.
Zapustil je svoje posestvo zadolženo, nesrečno udovo
in 8 sirot!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Po vsej Avstriji so se za-
čeli katoličani pripravljati na slovesno obhajanje
50letnice škofovanja Pija IX. in društvo sv. Mi-
haela pozivlja na 16.—19. april vse katoličane na
velik shod na Dunaj v pogovor o najvažnejših rečeh,
ki zadevajo vero in državo in vso človeško družbo.
Poziv priobčimo prihodnjč. — V državnem zboru
je dr. Kronawetter tožil, da ustavoverni poslanci
in sedanji ministri premehko postopajo zoper pod-
vzetnike železnice. Tako so podvzetniki moravsko-
šlezijške železnice za prodane akcije spečali 16 mi-
lijonov goldinarjev in vsaj za 6 milijonov dobička
v lastni žep vteknoli, delničarje pa slekli, železnico
slabo postavili in nje ne dokončali in sedaj bi naj
država t. j. davkeplačilci hirajočej železnici po-
magali! Isti poslanec je povedal, kako so poslanci
Bajanič, Keller in Ljubiša dobili od ministrov do-
voljenje staviti dalmatinsko železnico, potem do-
voljenje nekemu Gross-u in Knaaru prodali in ka-
kor bi trenil več sto tisoč goldinarjev zaslužili na
račun se vé — davkeplačilcev. To so res čudne
reči! — Južna železnica ima sedaj 2000 milijonov
frankov dolga. — Državni zbor bo od 25. marea
do 19. aprila počival in deželni zbori bodo smeli
od 4. do 18. aprila t. j. samo 14 dni zborovati;
to je res malo časa! — Ubogi Čehi morajo že pa
zopet voliti; 7. in 9. aprila imajo volitve za de-
želni zbor, v katerega pa iti nečejo, dokler bodo
ustavoverni Nemei v njem gospodarili. — Po veliki
neči bode naš in ogerski državni zbor razpravljal
o novej nagodbi na 10 let, kakor so njo oboji
ministri dogovorili. Magjarski minister Szell išče

nekoga, ki bi mu 40 milijonov posodil. — Sedaj
se vozi strelivo, živež in novi kanoni proti turškej
meji, zlasti v Karlovec, Sisek, Gradiško, Osek in
Petrovaradin. Železnicam se je naznanilo, da bodo
kmala prevažale večje oddelke vojakov. Zagreb
mora poskrbeti za stanovanje 10.000 mož. Tudi
v Ljubljani so vse preiskali in zapisali, kje in ko-
liko vojakov se zamore kvartirati. Nekaterim
kmetom v okolici so že izročili vojaške vozove,
da bodo zamogli prevažati vojaške reči. Spomlad
bo letos — krvava!

Vnanje države. Ruski general in poslanik
Ignatijev se je od Bismarka odpeljal v Pariz, kder
se je pogovarjal z francoskimi državniki in je pri-
šel dnes na Dunaj, od koder se poda v Rim.
Pravijo, da bo potem ali sredi aprila ali z počet-
kom maja rusko-turški boj. — Nemei počenjajo z
Bismarkom nezadovoljni postajati; pruski jarem
se jim predrag dozdeva; samo za nove kasarne
tirja Bismark 168 milijonov. Da ga katoličani ne
ljubijo posebno, tega jim nihče ne more zameriti,
ker jihove škofe in mešnike neusmiljeno preganja
že 5 let; in naposled je liberalno gospodarstvo
na Nemškem pouzročilo grozno stisko za denar,
ki hiti večjidel v same judovske žepo in kase. —
Sv. oče Pij IX. so imenovali 11 novih kardinalov.
— Na Italijanskem zlasti v Siciliji lovijo sedaj
576 tolovajev in so za zasačenje nekaterih na-
stavljeni premije od 100 do 25.000 lir. Tolovaji
so strašno drzni; lovijo potujoče gospe, katere
potem le proti visokej odkupnini zopet izpuščajo.
— Na Francoskem v mestu Lyonu je med tkalci,
ki izdelujejo židano robo, toliko pomanjkanje dela
in zaslazka, da mora država miloščino deliti. —
Perzijski vojaki so vdrli na Turško in tukaj vro-
pali 40.000 glav živine. Turški sultan bo moral
tudi zoper Perzijo boj začeti. — Angleži so svo-
jemu velikanskemu cesarstvu v Indiji pridjali novo
deželo Afganistan in se tako zopet bližej k Rusom
pomeknili; enkrat bodo z temi trčili in tedaj se bo
šlo, kdo bo gospod v Aziji: Anglež ali pa Rus;
in ker Angleži to slutijo, zato se napredovanju
Rusov ustavljajo, kder le zamorejo zlasti branijo
gujilo Turčijo.

Turške homatije. Evropske vlade so od tur-
škega sultana firjale, naj postane krščanskim pod-
ložnikom bolj pravičen; sultan je nasvete zavrgel
in sedaj hoče ruski car, naj mu vse vlade dovo-
lijo, da gre z pripravljeno svojo vojno nad Turke.
Do sedaj so se Turki zanašali na Angleže in se
nadjali, da bodo ti zabranili rusko vojsko, ali celó
boj napovedali Rusom. Toda videti je, da utegne
turško upanje prazno biti; videti je, da utegneta
celó Avstrija in Rusija skupno v turške dežele
marširati, mohamedanske divjake razorožati in kri-
stijane strašnega 500letnega jarma rešiti. To smemo
sklepiti iz tega, da so se turški ministri začeli
Avstriji groziti, v Bosniji in Hercegovini vojake
zoper nas kupičiti in šance delati. V Bosniji že-
nejo Turki vse kristijane na delo, da navažajo

nasipe, delajo šance zlasti okoli Banjeluke. Drzni Turki se babajo, kako bodo čez Savo mahnil in do Zagreba in še dalej vse pokončali. Ali časi nekdanje turške sile so minoli; sedaj še le doma zamorejijo divjati; tako so v Banjiluki kristijanu Sovanoviču desnico odsekali, Kostiču pa živemu ude telesa z natezavnico razmeknili. — Črnogorski knez tirja, ako hočejo Turki mir skleniti, 40□ milj turške zemlje, trdnjavo Nikšiče in pa pristanišče za ladje na jadranskem morju. Turki temu nečejo privoliti in zato ni verjetno, da se bo mir sklenil z Črnogorci tako, kakor z Srbi. Ti imajo sedaj mir, turška vojna zapušča Srbijo, kder je 3 mesta požgala, 200 vasi pokončala, 10.000 mož ubila in in 25.000 ranila. Srbi so veliko trpeli, ali svojih sobratov niso mogli rešiti iz turške sužnosti. To bo storil krepkeji ruski meč. Ruska vojna je vsa pripravljena in čaka le na ugodniše vreme, kajti sedaj je palo veliko snega in huda zima pritisnila. Ali že to, da Rus na meji stoji, je velika sreča za kristijane na Turškem, kajti ovače bi divji Turki brez dvombe vse začeli pobijati!

Za poduk in kratek čas.

Iz Maribora v Solčavo in savinjsko dolino.

XIV. Vleklo me je domu; povsod dobro, doma najboljšo, sem si mislil in se toraj od Žavca poslovil, čeravno je gostoljubni župnik in moj stari znanec vedno v mene tiščal, naj še ostanem. Po kosilu je dal zapreči svoja bistra konjiča, ki sta urno drapala z menoj po gladki cesti proti Celju. Pri 3 kamenih podobah pa sem iz velike ceste krenol na desno, da obiščem Mater božjo v Petrovčah. Precej visok in tenek zvonik se že od daleč lebko vidi, cerkev pa gosti brami zakrivajo. O njej ne bodem veliko pisal; kdor hoče več izvedeti, lahko prilično pogleda v XIV. letnik Slomšekovih neprecenljivih Drobtinic, kder je cerkev v Petrovčah drobno popisal učeni župnik g. Jožef Ulaga. Le nekoliko črtic hočem o njej tukaj znameniti. Postavil njo je brumberški graščak baron Miglio pred 200 leti. Na velikem altarju stoji veličastno in lepo okinčana podoba Marije; človeku se na prvi pogled zdi, da je živa. Dragi prstan, ki se njej na prstu blišči, ima posebno dogodbo; na levi strani je bronastej plošči z lafinskimi besedami vpisana. Pripoveduje se, da je baron Miglio bil pobožen gospod, ki je rad zahajal v petrovsko cerkev Marije častit. Tisti čas so grdi Turki pogosto vdiral v naše dežele in kamorkoli so prišli, povsod so strašno ropali, požigali in morili. Da bi tote divje sovražnike krščanskega imena vsaj nekoliko ukrotili, so se velikaši in graščaki pripravljali na boj. Tudi baron Miglio ni hotel za drugimi ostati. Vendar preden zasede vojnega konja, se poda v petrovsko cerkev, poklekne ponižno pred Marijo in jej obljubi svoje

žive dni neoženjen ostati, ako mu deviška mati nebeška sprosi srečno zmago nad sovražnikom. V znamenje storjene obljube potegne prstan iz svojega prsta in ga natakne Mariji na kazalec desne roke. Tako pripravljen se poda v turški boj. Vojska je bila huda, ker je bilo Turkov kakor listja in trave. Toda vkljub temu so zmagali kristijanski junaki in so Turka zapodili globoko v Bosnijo. Tudi baron Miglio se je hrabro vojskoval v pajaštvu nekega hrvatskega plemenitaša, kateremu so bili Turki drago hčerko vlovili in odgnali. Sovražna sablja rani tovariša na smrt. Umirajš prosi ta naj otme ugrabljeno hčerko in naj za njo skrbi. Baron Miglio stisne umirajočemu prijatelju roko, se potem zapodi med Turke, jih poseka in reši siroto devico ter njo srečno spravi na očetov dom. Pri skrbi za siroto mu pa ljubezen do device vleze v hrabro srce in je začel misliti na ženitev. Ali sedaj ga iznemiruje misel, da je Marijo razžalil in svojo obljubo prelomil in da se torej ne spodobi več, da bi še nebeška kraljica dalej nosila njegov prstan. Zato poklekne pred njeno podobo in jo prosi za odpuščanje, ter hoče prstan iz njenega kazaleca vzeti — ali čuda velika, kazalec se pri tej priči skrči, da ga nihče ne more več iz prsta potegniti. Osupnjeni gospod se strahu in spoštovanja do Marije komaj zavé. Potem ponovi svojo obljubo, pozida na mestu stare cerkvice sedanjo veličastno hišo božjo in kmalu potem umerje. Kazalec na Marijini podobi je res skrčen tako, da se prstan iz njega potegniti ne da. Cerkev je snažna in vselej skrbno in okusno okinčana in farmani jo veliko rajše obiskujejo, kakor pa farno cerkev v Žavcu, ker je čisto na sredi župnije in prostorniša. Po prizadevanju sedanjega g. župnika je cela cerkev jako okusno na presno zmalana, kar jej daje znotraj čisto drugo podobo. Omeniti še moram orgle, ker jim bojda ni enakih v celi škofiji po sestavi in moči glasov. Opravil sem v prelepem svetišču kratko molitvico in poprosil nebeško kraljico, naj vzame tudi moje srce v dar, kakor je vzela prstan pobožnega barona, in me varuje vsega hudega, kakor prstan na mili roki. Potem se vsedem zopet na voz in šlo je proti Celju, kakor da bi me vetrovi nosili. Gosta megla debelega prahu se je za vozom valila in zagrnila ves ragled za menoj. Prišel sem v Celje močno hitro. Oblačilo na meni je vso barvo zmenilo; bil sem, kakor da bi me kdo iz praha potegnil in gospe na koločvoru so me po strani gledale, dokler me ni strežnik z ščetinskim orodjem vsaj nekoliko oblizal in osnažil. Sedaj priropeče vlak iz Trsta; hitro zmuznem v prazen kupé in se stisnem v samotni kot ter se dam še tisti den privleči v Maribor, od koder sem drugo jutro srečno prišel nazaj v svoj ozki svičinski beden. Z Bogom čitatelji „Sjov. Gosp.“ in bralci mojega potovanja iz gosposkega Maribora v gorato Solčavo in prekrasno savinjsko dolino!